

Andrés Sánchez Robayna

EGY HULLÁM

11

EGY hullám siklik, figyeld,
egy hullám,
a haldokló délutánban, nyugalomban,
eléri
tested,
öleld át
az eskütétel
ebben a pillanatában,
egy hullám
árad
az elnyúló felhők alatt,
milyen kutakból,
nem,
nem sejtéd
milyen anyagból,
milyen határok felé,
milyen láthatatlan partok felé,
nyomot sem hagyva,
milyen lejtőin a légnak,
előnti
a csalánt,
birskörtét,
atabaibát,
a kezdet sziklaszirtjét
és a végtelen vágyat,
a tengerpart homokját
a déli vakító fényben
s az éjszakában mely megvakít,
betakarja
az emlékeket melyek leigáznak
és a felejtést mely gúnyolódik,
ez maga az összhang,
talán,
az, amit úgy hívnak (hívsz)

12 Egység,
és áradnak
a levegőben
az Egy körei,
a körök, melyek maguk a levegő
fejünk felett,
körök
lebegnek
a levegőben
és áthágják a léggört,
átúsznak a hegyek fölött,
vízmosások fölött, melyeket kitaposott
a széljárás,
utcákat,
parkokat,
sarkokat
korbácsol és mardos a szél,
arcok emléke,
napok emléke
és az éjszakáké
a jövő, mely elsüllyed
a múltban
és a múlt, mely most
kezeid közé zúdul,
jön
kezdetektől fogva,
visszatér,
egy hullám
suhan
és aztán visszavonul lassan
a kitáguló térbe,
önmagába,
elvonul
és, lassan,
visszasimul

ugyanarra a homokra,
elnyúlik,
milyen szél
hozza őt karjaidba,
mintha körkörösén
nyúlna el, figyeld csak,
siklik vég nélkül a gyermekkor tengeréből.

(Válogatta, fordította és a jegyzetet írta: Végh Zsoldos Péter)

